

РЕШЕНИЕ

№ 36790

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1037** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.10а, ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. У., гражданка на Р Турция, [дата на раждане] в Р България, депозирана чрез пълномощника ѝ – адв. Н. Г. от САК, против отказ за издаване на виза „D“ от 08.01.2025 г., издаден от М. Р., първи секретар, ЗКС в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция, по заявление за виза № 24007948 от 19.08.2024 г.

Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен, издаден е в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон, както и, че с него са засегнати правата ѝ на свободно придвижване, на личен и семеен живот по чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, във вр. с чл. 35 АПК, чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Поддържа, че в обжалвания отказ не са изложени конкретни мотиви, което я възпрепятства да организира адекватно защитата си. Изтъква, че е представила достатъчно доказателства за намерението си да се установи трайно в Р България, включително и относно финансовата ѝ обезпеченост. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът ЗКС в Генералното консулство на Р България в [населено място], Република Турция – МВнР, чрез юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Изтъква, че административният акт е постановен от компетентен орган в предвидената от закона форма и съдържа всички реквизити. Поддържа, че отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е законосъобразен. При тези съображения моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните

по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Със заявление, подадено на 19.08.2024 г. в Генералното консулство на Р България в [населено място], Република Турция, Х. У., гражданин на Турция, е подала заявление вх. № 24007948 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“).

По делото са представени копия от следните документи: акт за раждане на жалбоподателката; акт за смърт на майката на жалбоподателката; извлечение от семейния регистър на [населено място], общ. О. и удостоверение, че същата е записана в него на стр. 148 и е изселена в Република Турция на 11.04.1973 г.; удостоверение от Министерството на правосъдието в Република България, че лицето не е български гражданин; изселнически паспорт; движение по банкова сметка; договор за наем от 05.03.2024 г. на недвижим имот, намиращ се в [населено място] войвода, обл. Х. и строителни книжа за имота; пълномощни; удостоверение за идентичност на имена; препис – извлечение от регистъра по гражданско състояние на общ. Орхангази, Р Турция; задграничен паспорт на Х. У.; свидетелство за съдимост, издадено от Република Турция, от което се установява, че жалбоподателката не е осъждана.

Постановен е оспореният отказ изх. № 24007948 от 08.01.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от ЗКС в Генералното консулство на Р България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – налице са съмнения относно декларираното трайно установяване в страната.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ № 24007948 от 08.01.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., изменена и допълнена със заповед № 95-00/29.03.2024 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в Република Турция, с която М. Р. – Завеждащ консулска служба в [населено място], е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Приети са още изразеното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ по извършената съгласувателна процедура, дадено във връзка със заявление от 19.08.2024 г. от Х. У., от което е видно, че Агенцията не възразява срещу издаване на виза на чуждия гражданин; както и съставените документи и изразеното становище по извършената съгласувателна процедура: документи във връзка с извършена по чл.30 от НУРИВОВР процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците – група „Миграция“ при ОДМВР-гр. Х.. При проверката е съставена докладна записка от 26.11.2024 г., в която е отразено, че турският гражданин е основал искането си за издаване на виза с разпоредбата на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ: разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Извършена е проверка на място на адреса в [населено място] войвода, обл.Х., при която е установена връзка с наемодателя на имота Д. К. К.. Същата е заявила, че не познава Х. У.; договорът за наем е сключен чрез пълномощник; не е предоставяла на наемодателя

ключ от имота; наемодателят не е посещавала имот; същата имала намерение да посещава Р България от време на време с цел почивка.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 13.01.2025 г. Жалбата е подадена на 17.01.2025 г. в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат и при наличието на правен интерес от оспорване. По силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Поради изложеното жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени са заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ и заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в Република Турция.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В графа „допълнителни забележки“ е отразено, че апликантът е устроен и живее в Р Турция, няма намерение да се установи в Р България трайно, продължително или постоянно, целта му е да идва от време на време.

Разпоредбата на чл.15, ал.1 ЗЧРБ предвижда, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на

валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съдът намира за недоказано обстоятелството, че визата е поискана на основание чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, според която норма разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Т. основание не е посочено в заявлението за издаване на визата, а се появява за пръв път в докладната записка на ОД на МВР-гр.Х.. Наред с това анализът на текста на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ налага извода, че като кумулативно изискване, предвид използвания съюз „и“, законодателят е поставил чужденецът да е заявил желание трайно да се установи на територията на страната. Именно това изискване в случая не е изпълнено, защото чуждият гражданин по никакъв начин не е афиширал намерението се за трайно установяване на територията на страната ни. Правилно административният орган е приел, че от данните по преписката не се установява това императивно изискване. Но дори да беше налице изявление в горния смисъл, по аргумент от чл.176, ал.3 ГПК доказателствена стойност имат само тези частни документи, които удостоверяват неблагоприятни за лицето обстоятелства. В случая това не е така, а по силата на чл.154, ал.1 ГПК апликантът носи доказателствена тежест да проведе пълно и главно доказване на благоприятния за него факт по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, че желае да се установи трайно на територията на страната ни. Сключеният договор за наем не е достатъчно обстоятелство в тази насока.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание съдът указа на жалбоподателя, че носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените от констатации на длъжностните лица при група „Миграция”, при ОДМВР-гр. Х., обективирани в отрицателното му становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ – тя не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Независимо, че апликантът не е лице от български произход, родено на територията на Република България, изгубила е българското си гражданство по изселническа спогодба, тя не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Същията безспорно е родена в България, но я е напуснала в детска възраст. Не твърди наа територията на Република Турция да има роднини или

членове на семейството ѝ. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в България. Няма никакви доказателства за негови социални, културни или други връзки със страната ни. Този извод не се опровергава от представеното копие от договор за наем на имот, който освен, че е подписан от апликанта чрез пълномощник, но и наемодателят не познава наемателя, не ѝ е предоставяла ключ от имота, а и последният се намира на съвсем различно място (с. Капитан П. войвода, обл. Х.) от мястото на раждане на жалбоподателката (с. Зелена морава, общ. О., обл. Т.).

Съдът намира за неоснователни наведените доводи за нарушаване на чл.8 от ЕКЗПЧОС, по следните съображения:

Безспорно е, че жалбоподателят живее постоянно със семейството си на територията на Република Турция. В тази връзка, с постановяването на оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България не би могло да бъде засегнато по какъвто и да е начин правото ѝ на личен и семеен живот. Същият няма да бъде разделен от своите най-близки семейни членове.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт за наличие на намерение за трайно установяване в Република България съгласно чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Това обстоятелство, обсъдено съвкупно със становището на ОДМВР-Х., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Доколкото от ответната администрация не е заявена претенция за разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. У., гражданка на Р Турция, [дата на раждане] в Р България, депозирана чрез пълномощника ѝ – адв. Н. Г. от САК, против отказ за издаване на виза „D“ от 08.01.2025 г., издаден от М. Р., първи секретар, ЗКС в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция, по заявление за виза № 24007948 от 19.08.2024 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: